

בעוד סינייה חוגגת כורים במוסד ירושלמי נערך מאחורי הקלעים המאבק על גורלה

סינייה

עשרות ראשים — זחוכים, חומים, שחורים. עשרות פרצופים זעירים. כל אחד מהם סיפור בפני עצמו, כל אחד טרגדיה. כי הילדים של בית-התינוקות ויצ"ו בירושלים אינם ילדים כשאר בני גילם. אין להם בית, אף לא משפחה מסודרת. בין הראשים הקטנים בלפס ראש אחד, שחום במיוחד, עטור שיער שחור וחלק — ראש ילדה בת שנתיים וחצי. חבריה קוראים לה רותי. בכרטיסית המוסד רשום שמה כרות בכר. אסונה של רותי גדול בהרבה מזוה יתר חבריה: לא רק שאין לה תורים או ביתו אין לה אפילו זהות רשמית. רותי התרועעה בין הילדים, מלאה ברי קניות אחר הוראות המטפלות. אך כל הומן גשטרה זרה ומתבלבלת. כשרצתה משהו היתה קוראת לצפורה או ללילי, ומקבלת מידי המטפלת את מבוקשה.

לפני שנה וחצי היתה רותי גיבורה עולמית. קראו לה או סינייה, משמר צה"ל שנכנס לטובה, תחנת-הגבול הנידחת מדרום לאילת, מצא את סינייה הפצועה מונחת ליד גינת אמה. האסופית הברואית הקטנה הובאה לישראל, הפכה לאגדה חיה, סמל המעשה

האנושי שהודקרבין וזעזעה של מלחמה. *******
"חסר לך משחזר"

ר שבעת הנגה סינייה את חג הפורים, יחד עם כל שאר ילדי בית-התינוקות הענק. היא ישבה על ברכיה של לילי, מחוץ פשת לסקוטי משופם, חיבקה את צוארה של המטפלת וחותה בתיאטרון הכובות. מסביב הדהדו קריאות-שמחה וצחוק קולני. רותי ישבה רצינית, הביטה על הבמה היקטנה בעינים נוצצות, ולא אמרה מלה. היא אפילו לא חייכה. "חסר לך משהו, רותי?" שאלה המטפלת. רותי הניעה בראשה לשלילה: היא קטנה מדי מכדי לדעת מה חסר לה. "עכשיו ילדים, נאכל אזני המון" הודיעה אחת המטפלות. ההודעה עוררה שאגת-הסכמה ספונטנית. בעיניה של רותי נדלק ניצוץ: היא הוסיטה את ידה, לקחה עוגה אחת, הוסיטה גם את ידה השנייה ואמרה: "עוד...". היא לא יכלה לדעת, כי בשעה שלפניה את אוזן המן הטעימה, התחולל לא הרחק ממנה מאבק לקביעת עתידה. בבית-המשפט המחוזי בירושלים התדיינו נציגי הממשלה, אנשי-חוק וסתם אזרחים על השאלה — מי תהיה רותי, מה יעשה בה ומה תהיה זהותה.

חפתה בכיתת-המשפט

כ אשר הובאה סינייה הפצועה לאילת, היא נמסרה לידיו של ד"ר אלברט בכר, הרופא הירושלמי טיפל בה במסירות, ניתח אותה, המשיך להתעניין בגורלה גם אחרי הבראתה. כאשר הגיש משרד הסעד, לפני חודש ימים, בקשה לבית-המשפט המחוזי בירושלים, למנות את ד"ר בכר לאפוטרופוס על התינוקות הברואית, היה נדמה שפרשת סינייה תבוא על סיומה בשלום.

אולם ד"ר בכר לא היה היחיד שרצה בבתי-המדרש. בכפר הערבי טייבה, במשולש, קם האזרח חאפז אל-נאשף, תבע את האסופית המוסלמית לעצמו. אל-נאשף שקרא לראשונה את סיפוריה של סינייה בהטולט חזה (1029), החליט לאמץ לו את התינוקת. הוא מיהר להגיש לבית-המשפט התנגדות למינויו של בכר כאפוטרופוס.

עורך-הדין אלי שרון, נציגה של משפחת אל-נאשף, שבא השבוע לירושלים לשתוח את טענותיו בפני בית-המשפט, גילה כי בינתים חלה התפתחות דרמטית: משרד הסעד ביטל את בקשתו של ד"ר בכר להתמנות לאפוטרופוס. הילדה הקטנה, חסרת הוהות, ש איננה קיימת למעשה באופן רשמי מאחר שאין לה תעודת-לידה, תלוש רישום, שם משפחה או שאר האביונים המשכצים את האדם בחברה המודרנית, המשיכה לחיות בחלל הריק, בצפייה שיימצאו לה בית והורים.

בתי-המדרש והציוויליזציה

ע וכר פוציאלי של משרד הסעד, שי ביקר בכפר טייבה, הגיע למסקנה כי משפחת אל-נאשף איננה מתאימה לאימוץ, בגלל שיקולים סוציאליים מקצועיים. אולם אל-נאשף לא מיהר לחתר. הוא עלה לירושלים, ביקש לראות את הילדה.

הילדה שראה מבעד לחלון היתה שחורת שיער ועור, בעלת תווי-פנים מובהקים של בני חב. היא התבלטה בין חבריה לא רק בעיניה השחורות ושפתיה הבשרניות; היא היתה זרה גם מבחינה חברתית.

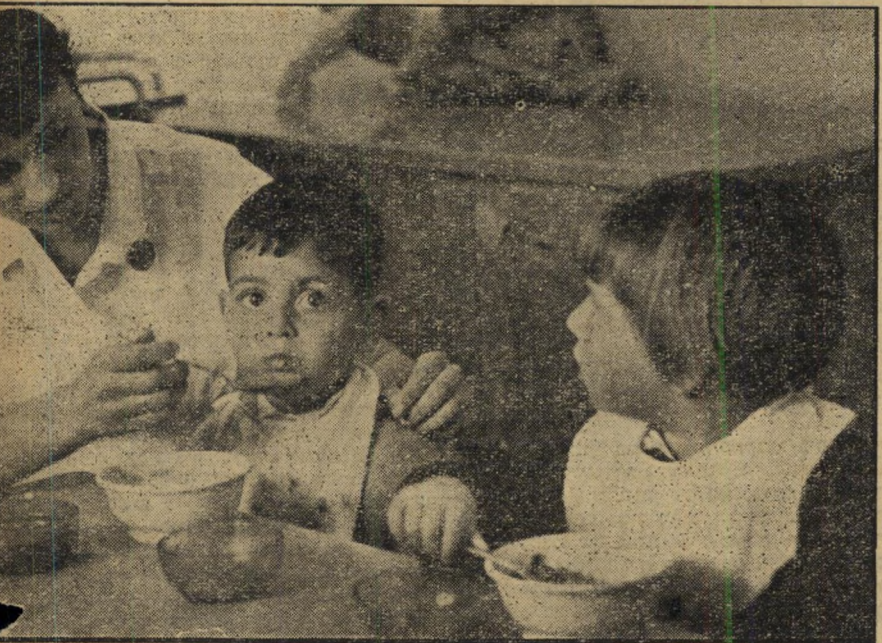
כי למרות הטיפול המסור, נשארה סינייה מסיגרת, השתתפה בפעולות חברתיות של כשנדרשה לעשות זאת. היא קמה עם כולם בבוקר, מלאה אחר הוראות הגננת, כיסתה כשקידה את דסי הצויר. גינני התרבות

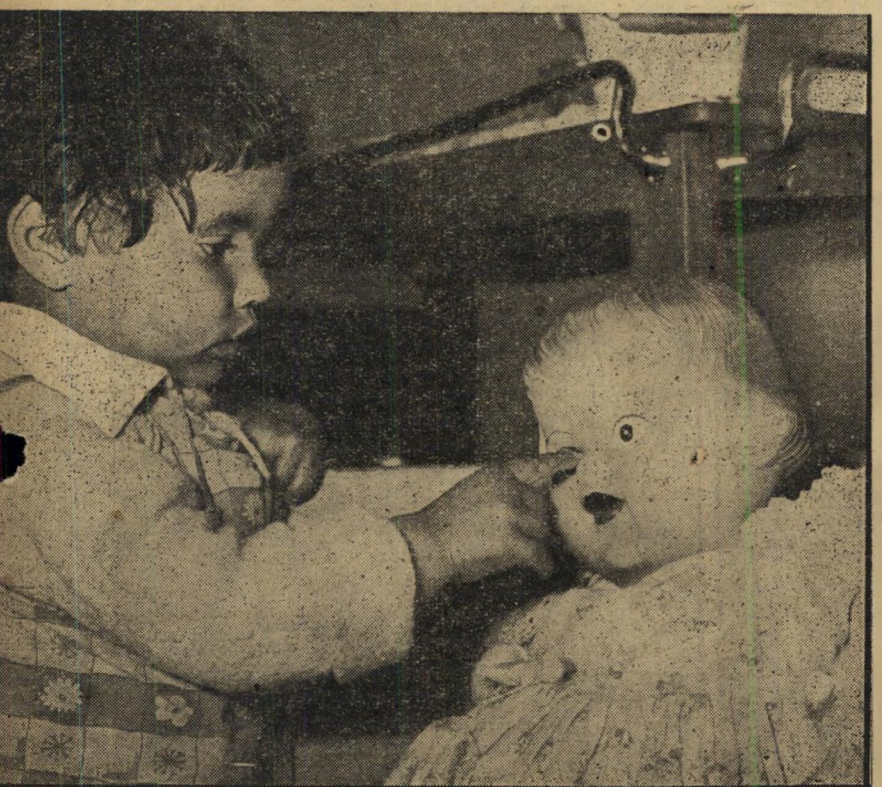
השכמה רוצה פפיו" הכריזה רותי מיד אחרי שקמה ממתנה. המטפלת מיהרה להושיב אותה בבית-השימוש, שנבנה באופן מיוחד במימדים קטנים לנוחותם של התינוקות, כדי שלא יודקקו לעזרת המטפלות.

נשיקת גילים שונים.

ארוחת צהריים גם לבעיות האכילה יש לרותי גישה עצמאית שלא כרגיל. בעוד אורי נאבק עם הדיסה, בעזרתה טול המטפלת ציפורה, מתלקקת ר אכילת ה"פודינג" הסעים מאד לחיכה. חילדה הנראית מימין היא עולה חדשה מפולין, גדולה מרותי

רותי ורותי זה האף של רותי" מצביעה רותי על בובת הבר הגדולה, הצעצוע הי ביותר. הבובה גבוהה ממנה, והיא נאלצת להושיב אותה על חסא כדי רותי תשקיעה מאמצים גדולים בחינוך הבובה שלה, גוערת בה ומסיפח לה מוסר, לפי מיטב סגנון

אל המיטה למרות גילה הני מטפלת רותי להיות עצמאית, מתפשטת לבד.